U S N E S E N Í

Zvláštní senát zřízený podle zákona č. 131/2002 Sb., o rozhodování některých kompetenčních sporů, složený z předsedy JUDr. Michala Mazance a soudců JUDr. Romana Fialy, JUDr. Pavla Vrchy, JUDr. Milady Tomkové, JUDr. Pavla Pavlíka a JUDr. Marie Žiškové, rozhodl o návrhu **Českého telekomunikačního úřadu,** se sídlem v Praze 9, Sokolovská 219 (adresa pro doručování: poštovní přihrádka 02, 225 02 Praha 025), na rozhodnutí kompetenčního sporu mezi ním a **Okresním soudem v Teplicích** na straně druhé, a dalších účastníků sporu vedeného u Okresního soudu v Teplicích pod sp. zn. 18 EC 1002/2010, ve věci žaloby o zaplacení 380 281 Kč s příslušenstvím: žalobkyně **ČEZ ICT Services, a.s.,** se sídlem v Praze 4, Duhová 1531/3, identifikační číslo osoby 26470411, zastoupené Mgr. Davidem Jüngerem, advokátem se sídlem v Ostravě - Mariánských Horách, 28. října 219/438, a žalovaného **L. H.**,

takto:

I. **P ř í s l u š n ý** vydat rozhodnutí ve věci vedené u Okresního soudu v Teplicích pod sp. zn. 18 EC 1002/2010, o zaplacení částky 374 876 Kč s příslušenstvím za přefakturaci měsíčních poplatků za službu od operátora, **j e** soud.

II. Usnesení Okresního soudu v Teplicích ze dne 23. prosince 2010, čj. 18 EC 1002/2010 - 76, **se** v rozsahu zastavení řízení o zaplacení 374 876 Kč s příslušenstvím za přefakturaci měsíčních poplatků za službu od operátora **z r u š u j e.**

O d ů v o d n ě n í:

Podáním doručeným dne 19. 6. 2012 zvláštnímu senátu zřízenému podle zákona č. 131/2002 Sb., o rozhodování některých kompetenčních sporů, navrhl Český telekomunikační úřad tomuto senátu rozhodnutí sporu o pravomoc podle ustanovení § 1 odst. 1 písm. a) zákona č. 131/2002 Sb., který vznikl mezi ním a Okresním soudem v Teplicích o zaplacení částky 380 281 Kč s příslušenstvím vedené u tohoto soudu pod sp. zn. 18 EC 1002/2010.

Z předloženého spisu vyplynuly následující skutečnosti:

Žalobkyně uzavřela se žalovaným dne 10. 10. 2007 Smlouvu o poskytování komunikačních služeb v mobilních sítích č. 07-02146 (dále též jen „smlouva“). Předmětem smlouvy byl závazek žalobkyně poskytovat žalovanému komunikační služby v mobilních sítích pro potřebu zaměstnanců společností Skupiny ČEZ a případně jejich rodinných příslušníků, včetně pronájmu mobilních telefonů, SIM a zvýhodněného volání. Ve smlouvě se žalovaný zavázal za poskytování služeb platit měsíčně žalobkyni cenu, která je složena ze dvou položek, a to z měsíční ceny za pronájem mobilního telefonu ve vyúčtování fakturami uvedené jako „Paušál mob. tel C – zam.“ a z přefakturace měsíčních poplatků za službu operátora Telefónica O2 Czech Republic (nyní Telefónica Czech Republic, a. s.) ve vyúčtování fakturami uvedené jako „Služby mobilního operátora“. Protože žalovaný porušil ustanovení smlouvy, neboť v rozhodném období od 1. 10. 2007 do 31. 8. 2009 neplatil ceny služeb poskytovaných žalobkyní a neuhradil vyúčtování fakturami v částce o celkové výši 380 281 Kč do data splatnosti, a to ani na základě výzev žalobkyně, žalobkyně žalovanému smlouvu vypověděla. Návrhem na vydání platebního rozkazu ze dne 1. 11. 2010 se u Okresního soudu v Teplicích domáhala, aby soud uložil žalovanému povinnost zaplatit žalobkyni částku ve výši 380 281 Kč s příslušenstvím a přiznal jí náhradu nákladů soudního řízení.

Okresní soud v Teplicích elektronickým platebním rozkazem ze dne 18. 11. 2010, čj. 18 EC 1002/2010 – 69, uložil žalovanému, aby zaplatil žalobkyni částku 380 281 Kč s přísl., nebo aby podal proti elektronickému platebnímu rozkazu odpor. Jelikož se platební rozkaz nepodařilo doručit žalovanému, Okresní soud v Teplicích jej usnesením ze dne 23. 12. 2010, čj. 18 EC 1002/2010 - 76, zrušil a řízení zastavil s tím, že po právní moci usnesení bude věc postoupena Českému telekomunikačnímu úřadu, zároveň rozhodl o nákladech řízení a o vrácení soudního poplatku žalobkyni. V odůvodnění usnesení uvedl, že podle ustanovení § 129 odst. 1 zákona č. 127/2005 Sb., o elektronických komunikacích a o změně některých souvisejících zákonů (zákon o elektronických komunikacích), rozhoduje Český telekomunikační úřad spory mezi osobou vykonávající komunikační činnost na straně jedné, a účastníkem, popřípadě uživatelem na straně druhé, na základě návrhu kterékoliv ze stran sporu, pokud se spor týká povinností uložených tímto zákonem nebo na jeho základě. Soud vycházeje z citovaného ustanovení zákona o elektronických komunikacích a z ustanovení § 104 odst. 1 zákona č. 99/1963 Sb., občanského soudního řádu, dospěl k závěru, že projednání a rozhodnutí předmětné věci brání nedostatek pravomoci soudu, neboť je založena pravomoc Českého telekomunikačního úřadu (navrhovatele). Soud konstatoval, že rozhodování o nárocích plynoucích z porušení povinnosti platit cenu za poskytnuté telekomunikační služby nepřísluší soudu, nýbrž Českému telekomunikačnímu úřadu.

Český telekomunikační úřad poté podal zvláštnímu senátu návrh k rozhodnutí negativního kompetenčního sporu. Podle navrhovatele žalobkyně dovozuje svůj nárok na zaplacení dlužné částky ze Smlouvy o poskytování komunikačních služeb v mobilních sítích ze dne 10. 10. 2007, uzavřené mezi žalobkyní (v době sjednání závazku pod obchodní firmou ČEZnet, a. s.) a žalovaným. Předmětem této smlouvy dle jejího článku I bylo poskytování komunikační služby v mobilních sítích; její součástí byl pronájem mobilního telefonu, SIM a zvýhodněné volání pro potřebu zaměstnanců společností Skupiny ČEZ. Žalobkyně si v článku I smlouvy vyhradila právo měnit ceník dle případných změn smlouvy s operátorem – společností Telefónica O2 Czech Republic (nyní Telefónica Czech

Republic, a. s.). V důsledku neplacení ceny poskytovaných služeb žalovaným v období od 1. 10. 2007 do 31. 8. 2009 žalobkyně výpovědí ukončila smlouvu.

Navrhovatel rovněž zrekapituloval předchozí procesní vývoj věci. Uvedl, že již dne 7. 12. 2011 podal zvláštnímu senátu návrh na zahájení řízení o kompetenčním sporu, v němž odmítl svou kompetenci k rozhodnutí sporu v části týkající se povinnosti žalovaného uhradit cenu za pronájem mobilních telefonů ve výši 5405 Kč. Zvláštní senát usnesením ze dne 20. 3. 2012, čj. Konf 99/2011 - 12, rozhodl, že příslušný vydat rozhodnutí ve věci vedené u Okresního soudu v Teplicích pod sp. zn. 18 EC 1002/2010, o zaplacení 5405 Kč s příslušenstvím za pronájem mobilních telefonů, je soud. Usnesení Okresního soudu v Teplicích ze dne 23. 12. 2010, čj. 18 EC 1002/2010 - 76, v rozsahu zastavení řízení o zaplacení 5405 Kč s příslušenstvím za pronájem mobilních telefonů zrušil a věc mu vrátil k dalšímu řízení.

Navrhovatel po zvážení všech souvislostí odmítl svou kompetenci k rozhodnutí tohoto sporu i ve zbylé části, tj. ve věci povinnosti žalovaného uhradit žalobkyni částku 374 876 Kč včetně DPH s příslušenstvím z titulu úhrady za přefakturaci měsíčních poplatků od operátora. Podle ustanovení § 108 odst. 1 písm. g), § 129 odst. 1, § 64 a § 2 zákona o elektronických komunikacích a s odkazem na závěry judikatury zvláštního senátu (usnesení ze dne 13. 1. 2011, čj. Konf 54/2010 - 9 a čj. Konf 72/2010 - 10) navrhovatel namítl nesplnění podmínky osobnostního vymezení sporu. Ze smlouvy mezi žalobkyní a žalovaným vyplývá, že měsíční cena, kterou měl žalovaný hradit, je složena z ceny za pronájem mobilního telefonu a z přefakturace měsíčních poplatků za službu od operátora Telefónica O2. Předmětem smlouvy tedy není samotné poskytování služeb elektronických komunikací, nýbrž přenechání či zprostředkování využívání těchto služeb poskytnutých žalobkyni společností Telefónica Czech Republic, a. s. v rámci služby (bonusu) pro zaměstnance či jeho rodinného příslušníka. V postavení účastníka ve smyslu § 129 odst. 1 zákona o elektronických komunikacích se podle navrhovatele nachází žalobkyně, poskytovatelem služeb (osobou vykonávající komunikační činnost) je společnost Telefónica Czech Republic, a. s. O tom vypovídá podle navrhovatele poslední věta článku I smlouvy, že *„poskytovatel si vyhrazuje právo tento ceník měnit dle případných změn smlouvy s operátorem Telefónica O2“* a skutečnost, že se poskytování služeb řídí všeobecnými podmínkami a ceníkem společnosti Telefónica Czech Republic, a. s.

Navrhovatel uzavřel, že pravomoc Českého telekomunikačního úřadu je dána pouze v případě sporů o otázkách souvisejících se samotným poskytováním služeb elektronických komunikací, eventuálně o ujednáních na ně úzce navazujících; nárok z titulu přefakturace měsíčních poplatků za službu od operátora přitom takovým ujednáním není. Český telekomunikační úřad tedy není příslušným orgánem k rozhodnutí daného sporu ve výši 374 876 Kč včetně DPH s přísl., neboť se nejedná o cenu za službu elektronických komunikací a žalobkyně není v tomto případě osobou vykonávající komunikační činnost ve smyslu zákona o elektronických komunikacích. K rozhodování sporu i v této části má proto podle navrhovatele pravomoc Okresní soud v Teplicích.

Při řešení vzniklého sporu o pravomoc mezi správním úřadem a obecným soudem se zvláštní senát řídil následující úvahou:

Podle § 1 odst. 2 zákona č. 131/2002 Sb., o rozhodování některých kompetenčních sporů, je pozitivním kompetenčním sporem spor, ve kterém si jedna strana - zde orgán moci výkonné a obecný soud [srov. § 1 odst. 1 písm. a) cit. zákona] - osobuje pravomoc vydat rozhodnutí v totožné věci individuálně určených účastníků, o níž bylo druhou stranou vydáno pravomocné rozhodnutí. Negativním kompetenčním sporem je spor, ve kterém jeho strany popírají svou pravomoc vydat rozhodnutí v totožné věci individuálně určených účastníků.

V dané věci popřel svou pravomoc Okresní soud v Teplicích, ovšem; rovněž navrhovatel po postoupení věci svou pravomoc popírá i v části, jež se vztahuje ke sporu o zaplacení částky za přefakturaci měsíčních poplatků ve výši 374 876 Kč s příslušenstvím. Jedná se proto o negativní kompetenční spor, k jehož projednání je příslušný zvláštní senát podle zákona o rozhodování některých kompetenčních sporů.

Zvláštní senát rozhoduje o kompetenčním sporu podle skutkového a právního stavu ke dni svého rozhodnutí (srov. č. 485/2005 Sb. NSS).

Pravomoc navrhovatele rozhodovat spory o povinnostech plynoucích ze zákona o elektronických komunikacích (srov. § 129 odst. 1 zákona) je výjimkou z pravomoci obecných soudů rozhodovat spory vyplývající ze soukromoprávních vztahů (srov. § 7 odst. 1 občanského soudního řádu).

Zvláštní senát ve své předchozí rozhodovací činnosti vyslovil, že pravomoc navrhovatele rozhodovat účastnické spory podle § 129 odst. 1 zákona o elektronických komunikacích je založena naplněním osobního a věcného předpokladu (srov. usnesení zvláštního senátu ze dne 14. 9. 2009, čj. Konf 38/2009 - 12, www.nssoud.cz).

Osobní předpoklad založení pravomoci navrhovatele se naplní tehdy, vznikne-li spor mezi osobou vykonávající komunikační činnost podle § 7 zákona o elektronických komunikacích (zajišťování sítí elektronických komunikací, poskytování služeb elektronických komunikací, provozování přístrojů), a účastníkem, popřípadě uživatelem, na straně druhé. Službou elektronických komunikací se dle § 2 písm. n) zákona o elektronických komunikacích rozumí služba obvykle poskytovaná za úplatu, která spočívá zcela nebo převážně v přenosu signálů po sítích elektronických komunikací, včetně telekomunikačních služeb a přenosových služeb v sítích používaných pro rozhlasové a televizní vysílání a v sítích kabelové televize, s výjimkou služeb, které nabízejí obsah prostřednictvím sítí a služeb elektronických komunikací nebo vykonávají redakční dohled nad obsahem přenášeným sítěmi a poskytovaným službami elektronických komunikací; nezahrnuje služby informační společnosti, které nespočívají zcela nebo převážně v přenosu signálů po sítích elektronických komunikací.

Věcný předpoklad pravomoci navrhovatele rozhodovat účastnické spory vznikne tehdy, týká-li se spor povinností uložených zákonem o elektronických komunikacích nebo na jeho základě; povinnost uhradit cenu za poskytnutou službu je základní povinností účastníka, resp. uživatele veřejně dostupné služby, dle § 64 odst. 1 zákona o elektronických komunikacích.

Zvláštní senát opakovaně rozhodoval o pravomoci v kompetenčních sporech, v nichž se žalobce (dle obsahu spisu osoba odlišná od osoby poskytovatele služeb

elektronických komunikací) domáhal na povinné osobě plnění za služby elektronických komunikací.

Zvláštní senát přitom rozlišil situace, kdy nárok na plnění žalovanou osobou (zaplatit cenu podle § 64 odst. 1 zákona o elektronických komunikacích) originárně vznikl osobě vykonávající komunikační činnost podle § 7 zákona o elektronických komunikacích jakožto poskytovateli služeb elektronických komunikací a na žalobce (osobu odlišnou) přešel teprve smluvním postoupením pohledávky (*cessio voluntaria*); v těchto případech zvláštní senát rozhodl o pravomoci navrhovatele (Český telekomunikační úřad) s tím, že postoupením pohledávky se její charakter nemění, neboť se nejedná o zánik dosavadního a vznik nového závazkového vztahu, ale o změnu závazku v jeho subjektu, přičemž rozhodující je splnění podmínek pravomoci navrhovatele v okamžiku vzniku tohoto závazku (srov. usnesení zvláštního senátu ze dne 14. 9. 2009, čj. Konf 38/2009 - 12, www.nssoud.cz).

Oproti tomu rozhodl zvláštní senát o pravomoci soudu, pokud žalobce na základě smluvního vztahu pouze umožnil žalovanému využít služeb elektronických komunikací poskytnutých osobou vykonávající komunikační činnost podle § 7 zákona o elektronických komunikacích, např. z důvodu sjednání výhodnější ceny za tyto služby mezi žalobcem a poskytovatelem služby (srov. např. usnesení zvláštního senátu ze dne 15. 12. 2010, čj. Konf 59/2010 - 12, nebo ze dne 30. 3. 2011, čj. Konf 71/2010 - 12, www.nssoud.cz).

Zvláštní senát se v právě rozhodované věci nejprve zabýval tím, zda byl naplněn osobní předpoklad podle § 129 odst. 1 zákona o elektronických komunikacích. Zkoumal proto, zda byla žalobkyně ve vztahu k žalovanému poskytovatelem služby elektronických komunikací - a tedy osobou vykonávající komunikační činnost ve smyslu zákona o elektronických komunikacích.

Z předloženého soudního spisu zvláštní senát zjistil, že smluvní vztah žalobkyně (jejího právního předchůdce) a žalovaného založila smlouva č. 07-02146 o poskytování komunikačních služeb v mobilních sítích ze dne 10. 10. 2007, sjednaná jako inominátní smluvní typ podle § 269 odst. 2 zákona č. 513/1991 Sb., obchodního zákoníku. Zvláštní senát v usnesení ze dne 7. 5. 2010, čj. Konf 14/2010 - 8, publikovaném pod č. 2115/2010 Sb. NSS, www.nssoud.cz, vyslovil pravidlo, že pro určení orgánu příslušného rozhodovat spory vzniklé na základě smlouvy *„není relevantní, jak byla předmětná smlouva formálně označena, nýbrž její skutečný obsah“*. Samotné sjednání smlouvy označené jako smlouva o poskytování komunikačních služeb v mobilních sítích, byť i s poskytovatelem, který získá oprávnění vykonávat komunikační činnost od navrhovatele, tedy automaticky nezakládá pravomoc navrhovatele rozhodovat spor.

Předmětem smlouvy bylo poskytování komunikační služby v mobilních sítích, jejíž součástí byl pronájem mobilního telefonu, přefakturace hovorného a ostatní služby od operátora pro potřebu zaměstnanců společnosti Skupiny ČEZ či jejich rodinných příslušníků. Pokud jde o povahu poskytované služby, tedy, zda tato služba, kterou žalobkyně poskytla žalovanému, je službou elektronických komunikací ve smyslu § 2 písm. n) zákona o elektronických komunikacích, ze smlouvy plyne, že žalobkyně umožnila žalovanému využít službu „tarifní nastavení O2 Optimum Profi VPN – OP –

113,75 Kč/měs.“. Dále si vyhradila právo měnit cenu v závislosti na změně smlouvy s operátorem Telefónica O2 Czech Republic, a.s. (nyní Telefónica Czech Republic, a. s.). Výši měsíční ceny v části za poskytnutí komunikační služby v mobilních sítích stanovila žalobkyně ve formě „přefakturace“ vyúčtování vystaveného operátorem Telefónica O2 Czech Republic (srov. článek II. bod 1. smlouvy).

Pokud by žalovaný byl povinen plnit na účet komunikační společnosti Telefónica O2 Czech Republic), byť prostřednictvím žalobkyně, musel by předně mezi žalovaným a touto společností existovat právní vztah. Zvláštnímu senátu však existence takového právního vztahu z předloženého spisu, jak je výše pojednáno, nevyplynula.

Zvláštní senát proto při řešení kompetenčního sporu posuzoval pouze právní vztah mezi žalobkyní a žalovaným. Ačkoliv je tento právní vztah podmíněn nezávisle existujícím smluvním vztahem mezi žalobkyní a operátorem, není žalobkyně v nyní posuzované věci osobou aktivně poskytující sjednané služby elektronických komunikací, neboť ona sama tyto služby žalovanému neposkytuje, nýbrž jejich poskytnutí zajišťuje (zprostředkovává). Pokud by byl smluvní vztah žalobkyně se společností Telefónica Czech Republic, a. s. ukončen, žalobkyně nebude schopna za nezměněných okolností služby elektronických komunikací žalovanému dále poskytovat či přenechávat k užívání.

V posuzovaném případě tedy žalobkyně není osobou vykonávající komunikační činnost ve smyslu § 7 zákona o elektronických komunikacích, neboť žalovanému služby elektronických komunikací sama aktivně neposkytovala, ale pouze mu prodávala (přefakturovávala) služby, které fakticky poskytovala společnost Telefónica O2 Czech Republic, a. s. (operátor). V posuzovaném případě se proto nejednalo o poskytování služeb elektronických komunikací, nýbrž o určitý typ tzv. dealerské smlouvy [uvedený smluvní typ není v českém právním řádu výslovně upraven, ale v praxi se uzavírají tzv. dealerské smlouvy jako smlouvy nepojmenované (inominátní). Předmětem dealerských smluv je závazek dealera zařídit za úplatu určitou obchodní záležitost (zde: poskytnout možnost využívat služby elektronických komunikací), přičemž vystupuje vlastním jménem a jedná na svůj účet (srov. Štenglová, I., Plíva, S., Tomsa, M. a kolektiv. Obchodní zákoník. 12. vydání. Praha: C. H. Beck, 2009. s. 1148)]. Spor mezi žalobkyní a žalovaným tedy není sporem o zaplacení ceny za poskytnutou službu elektronických komunikací ve smyslu § 64 odst. 1 zákona o elektronických komunikacích, nýbrž sporem vzniklým na základě soukromoprávního závazkového vztahu mezi žalobkyní a žalovaným. V takovém případě není splněna podmínka osobnostního ani věcného vymezení sporu podle § 129 odst. 1 zákona o elektronických komunikacích, neboť žalobkyně v tomto případě není poskytovatelem služeb elektronických komunikací a spor se netýká povinností uložených na základě zákona o elektronických komunikacích (srov. navrhovatelem zmiňované usnesení zvláštního senátu ze dne 13. 1. 2011, č. j. Konf 54/2010 - 9).

Zvláštní senát se pro úplnost dále zabýval tím, zda nebyla ve věci založena rozhodovací pravomoc navrhovatele podle § 129 odst. 1 věta druhá zákona o elektronických komunikacích, který stanoví, že *„Úřad rovněž rozhoduje spory v případech, kdy na straně osoby vykonávající komunikační činnost (§ 7) nebo účastníka, popřípadě uživatele, došlo ke změně na jinou osobu, zejména z důvodu postoupení pohledávky, převzetí dluhu, přistoupení k závazku“*. O takovou situaci se v projednávané věci v souvislosti se žalobkyní poskytnutými službami nejedná. Smyslem citovaného ustanovení je zachování

pravomoci navrhovatele k rozhodování sporů i tehdy, došlo-li ke změně subjektů závazkového vztahu, aniž by se změnil jeho obsah. Vzhledem k tomu, že z již výše vyložených důvodů mezi společností Telefónica Czech Republic, a.s. a žalovaným žádný právní vztah nevznikl, nejsou ve věci naplněny podmínky ani pro aplikaci § 129 odst. 1, věty druhé, zákona o elektronických komunikacích.

Z uvedených důvodů zvláštní senát podle § 5 odst. 1 zákona č. 131/2002 Sb. vyslovil, že věc, týkající se zaplacení částky 374 876 Kč s příslušenstvím za přefakturaci měsíčních poplatků za službu od operátora, projedná a rozhodne soud podle § 9 odst. 1 o. s. ř.

Zvláštní senát podle § 5 odst. 3 zákona č. 131/2002 Sb. současně s rozhodnutím sporu zruší rozhodnutí, kterým strana kompetenčního sporu popřela svou pravomoc o věci rozhodovat, ačkoliv podle rozhodnutí zvláštního senátu je vydání rozhodnutí ve věci uvedené v návrhu na zahájení řízení v její pravomoci. Dalším výrokem proto zvláštní senát zrušil v uvedeném rozsahu usnesení Okresního soudu v Teplicích ze dne 23. 12. 2010, čj. 18 EC 1002/2010 - 76.

Pravomocné rozhodnutí zvláštního senátu je podle § 5 odst. 5 zákona č. 131/2002 Sb. závazné pro strany kompetenčního sporu, účastníky řízení, v němž spor vznikl, pro správní orgány [§ 4 odst. 1 písm. a) zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního] i soudy. Dále bude tedy Okresní soud v Teplicích pokračovat v řízení o celé podané žalobě ze dne 1. 11. 2010, neboť v usnesení ze dne 20. 3. 2012, čj. Konf 99/2011-12, zvláštní senát již vyslovil, že i k rozhodování o zaplacení částky 5405 Kč s příslušenstvím za pronájem a prodej mobilních telefonů je příslušný soud.

P o u č e n í : Proti tomuto rozhodnutí **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně 31. října 2012

JUDr. Michal Mazanec
předseda zvláštního senátu